Ч. 95. Субота 13 мая (30) цьвітня 1905 Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата
у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи парляментарні. — До ситуациї на Угорщині. — Подї в Росиї і росийско-японьска війна.

В середу в полудне відбула ся у Відни конференция предсїдателів клюбів парляментарних під проводом президента палати ґрафа Феттера і при участи зі сторони правительства міністра справ внутрішних ґр. Біляндт-Райдта. На конференциї тій постановлено, що перед скликанем ческого сойму то єсть дня 18 с. м. має бути залагоджений цїлий порядок дневний, тарифа митова, предложенє о похатній торговли і перше читанє справи італїяньского університету. В тій цїли мають тепер відбувати ся нові засїданя палати послів від 10 години перед полуднем аж до 6 години вечером. Засїданя комісиї буджетової поки що відпадуть. Від того дня, коли збере ся ческий соим, буде Рада державна відрочена аж до початку червня. Послїдне засїданє перед скликанем ческого сойму відбуде ся або сеї суботи, або аж в понедїлок. В виду того, що буджет не можна буде в пору залагодити в повній палатї ще підчас лїтної сесиї, предложить правительство завчасу нову провізорию буджетову, котра ще перед кінцем червня має бути паляментарно залагоджена.

Комітет чотирох нїмецких партий парляментарних видав комунїкат, в котрім каже: Комітет чотирох уважає за свій обовязок заявити з цїлою рішучостию, що чутка, яка ходила в послїдних часах о кандидатурах міністерских, єсть пустою видумкою, котра готова лиш піддати в сумнїв независимість репрезентованих в „комітетї чотирох“ партий.

Wien. Allg. Ztg. одержала, як каже, з доброго жерела інформацию, після котрої криза на Угорщинї добігає вже до кінця. Настане що правда провізоричний кабінет урядничий, але лиш на то, щоби дати партиям час перевести угоду. Угода тота основує ся на тім, що буде утворене коаліцийне правительство і що Угорщина одержить на войсковім поли концесиї, котрі однак не будуть дотикати мови команди, лиш мови полкової, а крім того залагодженої в дусї мадярских бажань справи хоругов і відзнак войскових.

Дебата адресова в угорскій палатї послів так як би вже й закінчена а сама адреса вже викалїґрафована і тека до неї вже готова; треба ще лиш, щоби єї підписав президент палати і один з его секретарів, та щоби в очах цїлої палати приложено до неї печатки. Що відтак дальше настане, годі вгадати. Нехай би й так було, як повисше сказано; нехай би настало тимчасове, чисто урядниче правительство, нехай би по нім настало коаліцийне правительство, то тим все-таки сама справа не закінчить ся; бо коли теперішна більшість не хоче нїчого й чути про угоду з 1867 р., то она й не змінить свого становища і тодї, коли одержить деякі концесиї. Противно, она буде уважати всякі концесиї лиш дальшим кроком до здїйстненя єї змагань і буде аж тодї вдоволена, коли осягне вповні свою цїль. Все буде зависїти від того, чи теперішні розбитки лїберальної партиї, котрі стоять при угодї з 1867 р., зможуть знову прийти до сили і впливу в краю; колиж нї, то відносини Угорщини до нашої половини держави будуть мусїли так основно змінити ся, що се не позістане без великого впливу й на цїлу державу, а в тім лежить і цїла вага теперішних відносин на Угорщинї. До характеристики тих відносин треба тут додати, що клюб хорватскої правної партиї в хорватскім соймі постановив скликати всїх опозицийних хорватских послів на нараду в справі становища опозициї супротив положеня на Угорщинї і в Хорватиї. Крім того мають ще відбути ся збори послів з Дальмациї і Істриї при участи словіньских послів, щоби нарадити ся над становищем Хорватів і Словінцїв супротив цїлої Монархиї.

---

4)

„Ля стреґа“.

(З нїмецкого — бар. Ротенбурґа).

(Дальше).

При обідї не було вже малого, старого пана, як я наперед вже здогадував ся і він відтак таки цїлком щез з нашого готелю. Без сумніву мусїв він бути шпіґуном банку. По обідї, при котрім Роден був дуже веселий і пив богато вина, пійшов я до Монте Карльо, аби налюбувати ся з тераси касина чудовим вечером. Однако по правдї менї то не конче удало ся, бо любовна істория Родена все ще не давала менї спокою. Правда, що тепер, коли я трохи охолов і став спокійнїйший, глядїв я на цїлу річ трохи иншими очима. „Що мене властиво обходить та справа?“ — гадав я. — „Роден чей вже повнолїтний і знає, що робить. А Ля Стреґа? Ба, чи я маю обовязок стерегти хороші дївчата Рівієри перед палкими молодими малярями? То була би не аби яка задача! Що тебе не обходить, не мішай ся до того“.

Відповідно до того стеріг ся я на другий день відвідати Родена в тім часї, в котрім она могла би бути у него і так само говорити з ним про те при обідї. Він сам не зачинав також розмови про неї і так минув той день так само, як ряд слїдуючих, а ми не порушали тої немилої справи, анї я не бачив Ля Стреґи на очи. Що она бувала у него, то бачив я на поступах, які робив его образ. Він працював тепер дуже пильно над ним; гру покинув цїлковито.

Але одного дня перед полуднем, коли я сидїв заглублений в моїй працї при столї, двері напрасно отворили ся і до комнати увійшов Роден. Я сейчас побачив по нїм, що стало ся щось незвичайного. Не говорячи нї слова, кинув ся він на софу, що она аж заскрипїла, запалив папіроса і почав випускати дим густими клубами до гори.

— Ти навіть не спитаєш, що менї стало ся? — крикнув по хвили.

— Щож такого?

— Щось цїлком незвичайного, я сказав би: щось шаленого і дикого.

— Ну, ну!

— Таки так. Подумай собі, я просив о руку Марию Анунцияту...

— То справдї шалена і дика істория.

— Не перебивай! А она — відмовила!

— Дуже розумно.

— Так? Ти називаєш то розумним, що она нї за що має сьвітлу будучність, яку я їй подаю?

— Очивидно! Бо та сьвітлість тревала би дуже коротко, а наслїдком було би нещастє вас обоїх!

— Ах! — Він засьміяв ся вимушено. — Я забув, що ти так само гадаєш, як она. А може й єї упір походить з того жерела? Га?

Він зірвав ся і поглянув менї гнївно в лице.

— Я від того дня в Ментонї не бачив дївчини.

— Чи то правда?

— Я не привик говорити неправди.

— Прости! Але та річ так для мене незрозуміла, що я попадаю на найдивнїйші гадки. Она відмавляє менї, менї, що не хвалячи ся маю чей славу доброго маляра і зарабляю більше гроший, як найбогатший чоловік в єї вітчинї. А при тім любить мене! Чи ти то розумієш?

— Правду кажучи, мене то дивує.

— Так! Тебе дивує! Ага! Але мене доводить до божевільности. Чуєш? До божевільности!

— По правдї ти не дуже далекий від того. Але оповіджь менї, як то було! Длячого она не хоче?

— Майже задля тих причин, які ти подавав послїдний раз, коли ми вертали з Ментони і про те говорили. Она невідповідна на жінку для мене, бо і бідна і необразована! Немов би любов о те питала? Я пробовав всїлякими способами наклонити єї, просив, молив, благав — дармо, она уперлась!

— Має характер.

— Аж надто. Але то вже не характерність, а просто глупий упір! Притім она терпить так само як я. Сидить в моїй комнатї і плаче, аж заходить ся.

— Ти не потїшаєш єї?

— Чи я можу, доки она треває в своїм упорі? Пійди ти до неї і поговори з нею на розум.

— То неможливе.

— Чому?

Конґрес репрезентантів земств в Москві закінчив ся ві второк о 5 годині по полудни. Участники конґресу — як доносять з Петербурга — дуже вдоволені ходом нарад і їх наслідками, бо сподівають ся, що пропаґанда так тепер сильно з'орґанізована, що правительство буде мусіло з нею числити ся. Після їх погляду треба буде вже за кілька неділь числити ся з сим фактом і вдоволити бажаням земств в той спосіб, щоби до комісиї, в котрій предсідателем єсть Булиґін, були покликані делеґати тихже земств. Конґрес домагає ся від правительства безпроволочного скликаня зборів вибраних репрезентантів, котрих задачею було би радити над всїма важними в теперішній порі справами. Дальше ухвалив конґрес, щоби провінциональні земства не брали участи в державній комісиї для поборюваня холєри і в комісиї для розслїду нужди селян та розрухів селяньских, бо покликанє до участи в тих комісиях має на цїли ще лиш більше роз'ярити селян против властителів більших посїлостий. Комісия хоче спонукати земства, щоби они наложили на селян високі кари; тоті власти правительственні зносили би тоті кари і показали би ся нїби то великими приятелями селян. Аґрарну комісию треба заступити звичайними судами; нинї служить она лиш до приготовленя контрреволюциї.

Про розрухи в Житомири на Волини доносять тепер, що напад на жидів приготовлювано вже від довшого часу і розкидувано відозви в тім дусї, взиваючі бити жидів. Жиди знали о тім і вислали були депутацию до градоначальника з просьбою, щоби він їх взяв в оборону, але він відповів, що нема чого боятися, бо нїчого не буде; то лиш они так без потреби перепуджені. Московскі жиди дістали були від свояків в Житомири листи з просьбою, щоби они вистарались о поміч від правительства, бо в день 9 мая вибухнуть розрухи. О скілько доси знати, то підчас розрухів убито 15 людий а 60 зранено. Характеристичне було, що зараз при першій „битві" з обох сторін, головно же з жидівскої, стріляно з револьверів.

Вже від кількох днів ходить чутка, що ґен. Куропаткін має зовсїм уступити з поля війни і осїсти в своїй маєтности а берлиньскі ґазети доповняють тепер сю вість тим, що причиною уступленя ґен. Куропаткіна має бути якесь непорозумінє з ґен. Лїневичем. Про дальші рухи воюючих сторін не чувати майже нїчого з виїмкою поменших передних сторожий. Розійшла ся також чутка, що часть сконцентрованої в Ґензані дивізиї японьскої піхоти машерує в північну сторону долиною ріки Тумен.

Новинки.

Львів, дня 12-го мая 1905.

— **Впреосьв. Митрополит Шептицкий** виїздить — як ми вже доносили — сего тиждня на візитацию деканатів буского і холоївского. Дня 13 мая приїде Впреосьв. Митрополит до Банюнина, а звідси виїде 14 мая вечером до Желехова великого, а відтак до Буска. Довше задержить ся в Деревлянах, де посьвятить дві нові церкви, а то в Деревлянах і в прилученій в Спасї. Дня 18 мая загостить Впреосьв. Митрополит до Камінки струмилової, де відбуде ся кількадневна місия. По окінченю візити буского деканата слїдує дводневний відпочинок дня 1 і 2 червня, а в червни буде візитация холоївского деканата.

— **Нищенє хрущів.** Ц. к. Намістництво розіслало до підчинених властий обіжник, в котрім звертає увагу на наближаючу ся рійку хруща, що заповідає ся в сїм роцї досить сильно. Тому радить ся нищити хруща так підчас рійки як і пізнїйше его личинки підчас збираня земплодів, щоби недопустити до надто великого розмноженя того шкідника.

— **Видїл філїї тов. педаґоґічного в Калуши** повідомляє, що з кінцем мая с. р. отвирає ся в Калуши безплатний „приготовляючий курс" до вступного іспиту до середних шкіл. Просить ся отже всїх Вп. сьвященників і учителїв а також прочу руску інтелїґенцию, щоби зволили зголосити письмом по троха вже підготованих учеників найдальше до 20 мая 1905 р. Місцеві міщани, котрі бажали би дїти свої посилати дальше до школи, можуть записати їх на сей курс. Зголошеня устні і письменні присилати просить ся на руки Вп. Курівцевої, предсїдательки філїї рус. тов. педагоґ. в Калуши.

— **Концерт з ґімнастичним попнсом** устроює львівский „Сокіл" в четвер дня 1-го червня в сали „Фільгармонії". До участи в концертовій части програми запрошено наші першорядні сили співацкі і музичні, а в ґімнастичнім попнсї крім мужчин виступлять перший раз львівскі Сокілки з оріґінальними вправами тростинами.

— **Нова складниця почтова** входить в жите з днем 16 мая в Голоскові, товмацкого повіта. Місцевість Голосків належить до округа доручень уряду почтового в Оглїї.

— **Лїтні поїзди зелїзничі** між Львовом а місцевостями Бруховичі, Янів і Любінь будуть курсувати почавши від дня 14-го мая до кінця вересня. — Поїзд льокальний ч. 2118, котрий мав відходити з Любіня до Львова і був вже оголошений на стїнних розкладах їзди з дня 1 мая с. р., буде заступлений льокальним поїздом ч. 2120, котрий буде курсувати лише в недїлї і римо-кат. сьвята. З Любіня буде він виїздити о годині 11 мін. 4 в ночи, а у Львові стане о годині 11 мін. 52 перед північчю.

— **Огнї.** В Чемериицях, перемишляньского повіта, знищив пожар будинки господарскі на греко-кат. приходстві і 10 селяньских загород. Шкоду обчислюють на 9550 корон.

— **Велика зелїзнича катастрофа.** З Герріебурга, в Пенсильванії в Америцї телеграфують, що вчера наїхали там на себе два поїзди, товаровий і поспішний особовий. Наслїдки наїханя були страшні. Насамперед експльодував котел машини поспішного поїзду, а зараз по тім два вози поїзду товарового, в котрих був динаміт. Всї вози і машини розірвані на дрібні кусники. Сила вибуху була така велика, що часть зелїзничого шляху і кілька возів відкинуло далеко на бік. Візвано до помочи лїкарів і сторожу пожарну. — Після послїдних вістий погибло в тій катастрофі 100 осіб, а далеко більше є ранених.

— Я мав би говорити против мого пересьвідченя? Того не вимагай від мене!

— Ага! Отже твоя приязнь не сягає аж до жертви. Нехай же хоч знаю, що маю о нїй гадати.

— Прощаю тобі твою невдячність задля твого болю. А що гадаєш тепер робити?

— Чи я знаю? Примушу єї, аби стала моєю жінкою, всїм дурним забобонам на перекір!

— Тяжко, аби тобі то удало ся.

— А може. Щож менї лишає ся иншого? Ти рішучо не хочеш пійти до неї і намовити єї?...

— Нї.

— То я мушу ужити инших средств. Але ти будеш жалувати, що приневолив мене до того.

— Я тебе приневолив! Дивна льоґіка!

— Льоґіка чи нї, я вже тепер знаю, що маю робити.

По тих словах вибіг за двері. Вірний своїй постанові не мішати ся дальше в ту справу, не пійшов я за ним, лише взяв ся знов до своєї роботи. Але довго тревало, заки я міг зібрати знов свої гадки.

Коли я єго при обідї просив, аби пійшов разом зі мною на прогульку, вимовив ся, бо як казав, мав якусь важну орудку полагодити. Був неспокійний і розсїяний. Вскорі по тім побачив я єго, як пійшов дорогою в гору до касина. Однако не зайшов там, а пійшов дальше в напрямі Ментони і Роккабруни. Коли я відтак повернув до готелю о 11-ій годині вечером, він ще був не вернув.

На другий день рано, коли я пив каву, приніс менї кельнер білєт від него. Білєт звучав:

— Я від'їхав. Прости, що не попращав ся з Тобою. Так лїпше. Куди їду, то поки що тайна. Пізнїйше повідомлю Тебе про все. Остаю Твоїм приятелем, остань і Ти моїм! — Роден.

Кельнер сказав менї, що Роден дав єму білєт о 6-ій годинї рано з порученєм, аби его віддав менї, коли би він не вернув до години 9-ої.

На той наглий виїзд я не був приготовлений. Але я тїшив ся з того, бо лише в той спосіб міг він найлекше вилїчити ся з своїх обох пристрастий: любови до Ля Стреґи і гри. Але як мусїла побивати ся бідна дївчина! Я не міг инакше зробити, лише старати ся потїшити єї.

Я пійшов до Роккабруни.

— Де мешкає Ля Стреґа? — спитав я якогось босого хлопця, що пас осла.

Він побіг наперед мене, аби менї показати дім.

— Ля Стреґа? Она пійшла як звичайно до маляря — відповіла на моє питанє якась понура старша женщина, певне єї тїтка. Родичів Ля Стреґа вже не мала. — Чи й ви може хочете єї малювати? Она хороша і то не коштує дорого.

— Нї, але я хотів би поговорити з нею. Коли верне, пришлїть єї до гостинницї, там при дорозї. Я буду на неї ждати.

— Добре, пане. Добре! — відповіла низько кланяючи ся і ховаючи до кишенї гріш, який я їй подав. — Лише верне, має сейчас прийти до вас. Mille grazie, signore, mille grazie!

Я пійшов і сїв в згаданій гостинници при фляшцї квасного вина та став дожидати дївчини. Але минала година за годиною, а она не показувала ся. Крім того вина і хлїба, що більше подобав на мамалиґу, як на наш хлїб, не можна було нїчого більше дістати в тїй гостинници. Я зголоднїв і став нетерпеливий. А може стара забула на моє порученє?

Я знов пішов до єї хати.

— Она-ще не вернула, сіньоре! — крикнула менї стара на зустріч.

— Довше не можу ждати. Коли би прийшла по полудни, нехай мене відвідає в гостинници Beau Séjour

Я вернув, надїючись стрітити дївчину по дорозї. Але я не бачив. Не прийшла й до готелю. У менї зродило ся підозрінє. Чи Роден случайно не вивіз єї потайно? Та гадка не давала менї спокою.

Позаяк случайно відходив поїзд, поїхав я аж до пристанку Роккабруна і там висїв. Начальник станциї знав Ля Стреґу.

— Она ще нїколи не їхала зелїзницею! — відповів він сьміючи ся на моє питанє. — Тї люди воліють іти Бог знає як далеко пішки, нїж видати кілька сантимів на зелїзницю. Нинї она рішучо тут не всїдала; я мав цїлий день службу, то мусїв би був єї бачити.

Але Роден, як менї сказано в готели, велїв свої річи відставити на дворець. Справа ставала загадочною. Де могла бути Ля Стреґа?

Правда, можливо було, що Роден, аби затерти слїди за собою, пійшов з нею пішки до якої иншої зелїзничої станциї і звідтам поїхав дальше. Він може числив ся з тим, що уводячи малолїтну дївчину, допускає ся провини против закона. Хоч і то правда, що богато розваги по палкім маляри не можна було надїяти ся. І коли би хотїли єго слїдити, то власти могли то зробити, але для мене не було причини промощувати дорогу для поліциї.

Я вернув назад до Кондаміне. Мене питали в готели о причину наглого виїзду приятеля, що тим більше впадало в очи, бо звістно стало, що він від якогось часу перестав цїлком грати. Я відповідав коротко, що не знаю і старав ся цїлу історию вибити собі з голови.

Але то менї не удало ся. Вже слїдуючого дня рано застукано до моїх дверий і кельнер сказав менї, що прийшов якись селянин і хоче зі мною поговорити. То був Томасо, вуйко дївчини. Він сказав менї, що на Ля Стреґу дармо

— **Учинок божевільної.** В англійскім місті Лідс один урядник застав сими днями свою жінку в хвили, коли обливши себе нафтою, запалила на собі одіне. Паляканий кинув ся скоро до неї, аби угасити полумінь, однако нещастна боронила ся всіми силами і кричала, що Бог велів їй огнем очистити душу і згоріти на Єго славу. Вкінци удало ся мужеви при помочи сусїдів огонь угасити, однако божевільна так сильно вже попекла ся, що перевезена до шпиталя, сконала там в страшних муках, співаючи псалом.

— **Самоубийства.** В середу межи 2-ою а 3-ою годиною по полудни кинула ся з вікна 1. поверха школи ім. Мариї Магдалини у Львові, учениця того заведения Мария Д. Причиною самоубийчого наміру був страх перед карою дома. Нещастна має зломану руку і ногу і зазнала потрясения мозку. Поготівле ратункової стоциї відвезло еї в безнадійнім стані до шпиталя. — Із Станиславова пишуть, що онogди найдено там в ріці Бистрици труп 18-літного зарібника Франца Матулї з перестріленими грудьми. Причиною самоубийства була нужда і брак праці.

Телеґрами.

Відень 12 мая. Пос. Шенерер і товариші поставили внесене взиваюче правительство, щоби предложило закон о заведеню персональної унії з Угорщиною, о відокремленю Галичини і Буковини, відтак Дальматиї, Хорватиї і Славониї та о відданю заряду Босни і Герцеґовини Мадярам.

Відень 12 мая. При вчерашних виборах Ради міста Відня з четвертого круга нового віденьского передмістя Фльорісдорф вибрано соціялїста Шлїнґера 5418 голосами против кандидата христіяньских социялів (антисемітів) мимо аґітациї самого віденьского бурмістра Люеґера.

Будапешт 12 мая. Палата послів закінчила вчера дискусию буджетову. Адресу ухвалено з малими змінами, а іменно титул адреси: „Ваше Апостольске Королївске Величество" змінено на: „Ваше Цісарске і Королївске Апостольске Величество".

Геррісбурґ (Пенсильвенія, півн. Амер.) 12 мая На полудне від Ґеррісбурґа наїхав вчера поїзд експресовий на поїзд товаровий, в котрім були два ваґони повні динаміту. Настав насамперед вибух кітла в льокомотиві експресового поїзду а відтак вибух динаміту. Всї ваґони рознесло на кусні і зробила ся з них лиш велика купа румовища, з під котрого добував ся дим. Вибух був так сильний, що вирвало часть шляху і кілька ваґонів кинуло в недалеку ріку. Підчас сеї катастрофи згинуло 100 людий.

Житомир 12 мая. Вчера поотвирано знов склепи. Підчас розрухів убито 15 жидів і 3 християн а 81 жидів і 8 християн зранено. Дня 7 с. м. пристав Фуяров, коли виходив з реставрациї, погиб поцїлений кулею з револьвера. Убийника іменем Сидорчука арештовано.

Нижний Новгород 12 мая. Полковника жандармів Ґресснера, коли вертав о півночи з театру, убив хтось перед брамою єго помешкання вистрілами з револьвера; сторожа дому тяжко зранено. Убийника зловлено. Він каже, що єсть шляхтичем і називає ся Нікіфоров.

Токіо 12 мая. Потверджує ся, що дня 9 с. м. два російскі кораблї мабуть „Россія" і „Громобой" показали ся коло Аоморі. Від того дня тих кораблів вже нїхто не видів.

ждали цілий вечер і цілу ніч. В страху о неї прийшов нині рано сюди, аби спитати маляря про неї. Але, що той нагле виїхав, він сам не знає що дїяти. Чи я не схотїв би і чи не міг би єму помогти?

Я сейчас заявив свою готовість, але рівночасно сказав єму, що я нічого не знаю та що цїла справа видаєсь менї загадочною.

Він спитав, чи я радив би єму візвати помочи властий? Та дорога довела би найскорше до цїли. Що наглий виїзд професора стоїть в звязи з загадочним щезненем єго сестріницї, він о тім цїлком пересвідчений. Але коли би справа розголосила ся, то слава дівчини раз на все знищена, а так може ще найшовсь би спосіб, аби еї неприсутність якось витолкувати. Лише щоби то не надто довго тревало. Може би я причинив ся до того, аби дівчина як найскорше вернула, бо я міг би вказати мому приятелеви на противзаконність єго поступку.

Я показав єму тимчасом лист Родена. Він мовчав побачивши, що надія єго розвіяла ся. По хвили відозвав ся:

— Коли так, то не лишає ся менї нїчого иншого, як лиш візвати помочи властий. То, сіньоре, моя сестрініця, котрій я від дитини заступаю матїр і вітця, я не можу еї полишити без опіки. Она ще така молода, майже дитина, згине в сьвіті!

— А може все таки найшовсь би який вихід — замітив я по короткій розвазї.

— Який?

— Коли-б ми оба вибрали ся віднайти їх. Менї здаєть ся, що ми їх скорше найдемо як власти.

— Коби ви схотїли, сіньоре!

— Я готовий так задля бідної дївчини, як і задля мого приятеля, що не тілько завинив, як видає ся. Єго палка вдача довела до того. Ви знаєте, що він просив о руку вашої сестрініцї.

— Мария Анунцията говорила менї о тім.

— І о тім, що єму відмовила?

— Так. Вже перше сказав він їй, може бути в жартї, що она мусить стати єго жінкою. Вже тодї сказав я їй, що то була би дурниця та й неможлива річ. Она признала то і говорила так розумно, що я сам аж дивував ся — аж ось тепер пішла з ним, вкрила наше імя ганьбою! Хто знає, якого підступу ужив він, аби підурити недосьвідну дитину.

— Хиба лиш одного — любов. Бо й она любила єго.

— На жаль, аж надто!

— Але ми тут стоїмо і тратимо час, а тут треба дїлати. Де би глядати?

— У Франциї они ледве лишили ся. Мусїли переїхати через границю, до Італії.

— То найімовірнійше. І ледве чи задержать ся перед Ґенуою. Мусимо удати ся насамперед там. Можете виїхати полудневим поїздом?

— Мушу насамперед зайти ще до Роккабруни. Але до полудневого поїзду можу бути в Ментонї.

— Добре, сіньор Томасо, буду там на вас ждати.

Він явив ся точно на місци, але всїв до передїлу третої кляси. Надіяв ся, що може довідає ся чого від деяких знакомих подорожних. Але надія єго не здійстнила ся; нїхто не бачив єго сестрініцї.

(Дальше буде).

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1905.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Перем.)
	6·10	„ Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої, Сокаля
	8 05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
8 40		„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	8·50	„ Кракова, Відня, Хирова (ч. Перем.)
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11·45	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
	11·55	„ Підволочиск, Гусятина, Копичинець
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.)
1 40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик
	1·50	„ Самбора. Сянока, Стрілок
2 15		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.)
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.)
	3·45	„ Тухлї ($^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$), Сколього ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$)
	4·32	„ Яворова
	5·00	„ Белзця, Сокаля, Рави рускої
	5·15	„ Підволочиск, Гусятина, Заліщик (на Підз.)
	5 25	„ Кракова, Відня, Хирова
	5·45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
		в ночи
	9·10	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·50	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Скали (на Підзамче)
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Скали (гол. дворець)
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева Заліщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан, Потутор, Чорткова
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підз.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	9 00	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	9·23	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Грималова
	11·10	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	11·15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	2 55	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	4·10	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	4·15	„ Кракова, Відня, Сянока
	4·20	„ Самбора, Хирова, Сянока
	5·50	„ Коломиї, Жидачева, Керешмезе
	5·58	„ Яворова
		в ночи
	6 25	До Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·30	„ Рави рускої
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик
	10·55	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·05	„ Підволочиск, Грималова, Скали
	11·10	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12·45		„ Кракова, Відня
2·00		„ Підволочиск, Заліщик, Гусятина
2·40		„ Іцкан, Потутор, Скали
2·50		„ Кракова, Відня, Хирова
2·51		„ Іцкан, Калуша

Замітка. Час середно-европейский єсть пізнїйший о 36 мінут від часу львівского. Звичайні білети їзди як і всякі иньші білети, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. и. можна набувати цілий день в місцевім бюрі ц. к. зелїзниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).